

## Arrest

nr. 132 126 van 27 oktober 2014  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat B. DAYEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker erkende op 7 november 2013 het vaderschap van A.A.S.K., een kind met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 8 november 2013 diende verzoeker, in functie van A.A.S.K., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 mei 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 7 mei 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag v[...]an een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.11.2013 werd ingediend door:*

*Naam: [O.]*

*Voorna(a)m(en): [A.]*

*Nationaliteit: Algerijnse*

*[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

*Om aan te tonen dat betrokkene een affectieve en/of financiële band heeft met zijn minderjarig kind legt betrokkene volgen[d]e documenten voor:*

*Foto's waar en man en vrouw op staan met een kind. Deze zijn niet voorzien van een datum en kunnen bijgevolg niet aanzien worden als een effectief bewijs.*

*Allerhande kastickets. Hiermee is niet bewezen dat hij deze zaken effectief voor de referentiepersoon aankocht. Betalingen van 150 euro sedert de erkenning van het kind. Daarvoor maakte hij geen bedragen over.*

*Treintickets naar Namen. Deze staan niet op naam. Bovendien is het niet zeker dat hij het kind effectief bezocht op die dagen.*

*Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de [...] gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.*

*Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat betrekking heeft op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de artikelen 7, 8, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij verschaft de volgende toelichting:

*“Les articles 43 et suivants de l'arrêté royal du 8.10.1981 mettent en œuvre l'article 40ter de la loi du 15.12.1980. Les articles 50 et 51 dudit arrêté royal déterminent la procédure à suivre par l'étranger pour solliciter une carte de séjour en qualité de membre de famille d'un ressortissant belge.*

*L'article 52, §4, alinéa 5, dudit arrêté royal dispose que :*

*§ 4. (...) Si le ministre ou son délégué ne reconnaît pas le droit de séjour, cette décision est notifiée au membre de la famille par la remise d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 20,*

comportant, le cas échéant, un ordre de quitter le territoire. Il est procédé au retrait de l'attestation d'immatriculation.

Votre Conseil a déjà jugé à plusieurs reprises (notamment RvV, arrêt 64.081 du 28.6.2011) que l'article 52 §4, alinéa 5 de l'arrêté royal, ne donnait qu'une possibilité à la partie adverse de prendre une décision d'ordre de quitter le territoire, comme l'indique l'utilisation des termes « le cas échéant ». Le fait que la partie adverse n'ait qu'une possibilité et non une obligation de délivrer cet ordre de quitter le territoire entraîne, dans son chef, l'obligation de motiver cet ordre de quitter le territoire.

Votre Conseil a récemment confirmé cette jurisprudence, dans le cadre d'un arrêt prononcé en assemblée générale :

Force est de constater que l'ordre de quitter le territoire visé n'est nullement motivé et, partant, n'indique pas les éléments de fait sur lesquels la partie défenderesse s'est fondée pour prendre une telle décision sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980. Ces éléments ne ressortent pas non plus de la motivation de la décision de refus de séjour de plus de trois mois, prise à l'égard de la requérante (arrêt n°116.000 du 19.12.2013).

La partie adverse a indiqué, dans la décision entreprise, les éléments de fait sur lesquels elle s'est fondée pour adopter l'ordre de quitter le territoire sur base de l'article 7 de la loi du 15.12.1980.

L'article 8 de la loi du 15.12.1980 impose en outre que :

« L'ordre de quitter le territoire ou la décision de remise à la frontière indique la disposition de l'article 7 qui est appliquée ».

La décision entreprise ne comporte aucune référence à la disposition de l'article 7 de la loi du 15.12.1980 qui trouverait à s'appliquer dans le cas d'espèce. Partant, elle viole les dispositions visées au moyen et doit être annulée."

2.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

*"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers kritiek niet ernstig is.*

*In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat "uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze redenen levert de (...) gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten".*

*Verzoekers spreekt met zijn kritiek de motieven van de bestreden beslissing niet tegen. Hij ontkent immers niet dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.*

*Verzoeker levert kritiek op de bestreden beslissing voor zover er niet verwezen wordt naar artikel 7 van de vreemdelingenwet.*

*Verzoeker is in staat de begrippen op welke grond verwerende partij heeft besloten tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. De motieven die het bevel om het grondgebied te verlaten onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt."*

2.1.3. De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder heeft nagelaten in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast te vermelden. Verweerder betwist dit ook niet. Er dient bijgevolg te worden besloten dat verweerder de verplichting die is opgenomen in artikel 8 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. De bewering van verweerder dat verzoeker weet op welke grond werd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – waarbij moet worden geduïd dat uit geen enkel gegeven blijkt dat verzoeker weet op basis van welke precieze bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen – doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

*“Première branche*

*L'article 40ter de la loi du 15.12.1980 prévoit que « les dispositions du présent chapitre sont applicables aux membres de la famille d'un Belge, pour autant qu'il s'agisse : (...) de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 4°, qui sont les père et mère d'un Belge mineur, qui établissent leur identité au moyen d'un document d'identité et qui accompagnent ou rejoignent le Belge».*

*L'article 40bis, §2, alinéa 1er, 4° de la loi vise « les ascendants et les ascendants de son conjoint ou partenaire visé au 1° ou 2°, qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent ».*

*La décision entreprise est motivée par le fait que le requérant ne démontrerait pas à suffisance les liens affectifs et/ou financiers qu'il entretient avec son fils [A.].*

*Ni la loi du 15.12.1980, ni l'arrêté royal du 8.10.1981, n'imposent la preuve de « liens affectifs et/ou financiers » entre l'auteur d'enfant belge et son descendant mineur. La partie adverse ne peut écarter le droit de séjour du requérant sur base d'un motif qui ne trouve pas de fondement légal.*

*Tout au plus peut-elle exiger que le requérant prenne en charge son fils, l'accompagne ou le rejoigne. Il ressort des documents versés au dossier administratif que le requérant verse régulièrement une pension alimentaire à son fils (100 € le 15.11.2013, 50€ le 18.11.2013, 150 € le 4.12.2013, 150 € le 7.1.2014, 150€ le 5.2.2014), et a fait plusieurs achats pour [A.] (15 tickets de caisse ont été versés au dossier, ainsi qu'une déclaration relative à l'achat d'une poussette). Le requérant se charge en outre des trajets de et vers Namur où résident sa compagne et son fils. Lors de chaque visite, il prend [A.] matériellement en charge.*

*Par conséquent, sa demande de carte de séjour en sa qualité d'ascendant de belge mineur est fondée.*

*La décision entreprise viole les articles 40ter et 62 de la loi du 15.12.1980 et doit par conséquent être annulée.*

*Seconde branche*

*Si Votre Conseil devait considérer que le critère d'être à charge, d'accompagner ou de rejoindre l'enfant belge mineur est valablement traduit dans l'exigence, posé par la partie adverse, de démontrer des liens affectifs et/ou financiers avec l'enfant, encore faut-il constater que le requérant a démontré l'existence de ces liens.*

*Le requérant vit à Leuven, à proximité de son lieu de travail sur lequel il doit être présent dès 6h du matin. Sa compagne, la mère de son fils, vit avec ce dernier à Namur. Le requérant se charge des allers retours réguliers vers Namur, particulièrement le week-end.*

*Le requérant a déposé les éléments de preuve suivants afin de démontrer les liens qu'il entretient avec son enfant :*

- 11 photos ;*
- 15 tickets de caisse relatifs à des achats réalisés pour l'enfant, et une déclaration relative à l'achat d'une poussette ;*
- La preuve du paiement d'une pension alimentaire depuis novembre 2013;*
- 39 tickets de train vers Namur, et une déclaration relative à un nombre de tickets plus important qui ont été égarés ;*

*La partie adverse écarte ces éléments pour les motifs suivants :*

- *Les photos, d'un homme, une femme et un enfant, ne contiennent pas de date et ne peuvent par conséquent pas être vus comme une preuve effective ;*
- *Les tickets de caisse ne permettent pas de prouver qu'ils ont traités à des affaires achetées pour l'enfant ;*
- *Les versements ont pris court à dater de la reconnaissance de l'enfant par son père ;*
- *Les tickets de train vers Namur ne contiennent pas de nom, et il n'est en outre pas certain que le requérant a effectivement rendu visite à son fils lors de ses voyages à Namur.*

*La grille de lecture de la partie adverse est particulièrement stricte, et met le requérant dans l'impossibilité de prouver la relation qu'il entretient avec son fils.*

*Le requérant a cependant apporté l'ensemble des preuves à sa disposition pour démontrer la réalité des liens tissés avec son fils. Ces preuves sont balayées par des considérations générales. Le nombre écrasant de documents déposés et leur cohérence d'ensemble permet cependant d'écarter tout doute sur l'existence de liens affectifs et/ou financiers entre le requérant et [A.]*

*Pour autant que de besoin, il répond à chaque critique individuellement :*

- *Les photos représentent [A.] à différents âges. Même non datées, il est aisé de constater que ces photos ont été prises dans des contextes différents, à des périodes différentes, depuis la naissance d'[A.].*
- *Les divers tickets de caisse ont tous trait à des achats de produit pour bébé, réalisés à différents moments, à Namur et à Kessel (à côté de Leuven, lieu de résidence du requérant). Le requérant est le père d'un unique enfant, [A.], ce que la partie adverse n'ignore pas. Les achats réalisés auprès du lieu de résidence du père et de celui du fils ont nécessairement trait aux deux intéressés ;*
- *Outre les achats pour [A.], le requérant verse régulièrement et spontanément une contribution alimentaire à la mère de son fils. Il en a fourni la preuve à dater de novembre 2013, mais assurait cet entretien dès la naissance de l'enfant (voir notamment les tickets d'achats de septembre et octobre 2013) ;*
- *Le requérant a déposé pas moins de 39 tickets de train vers Namur. Il vit et travaille par ailleurs à Leuven. Rien ne le rattache à Namur si ce n'est son fils et sa compagne. Aucun autre élément de son dossier administratif ne justifie des allers retours aussi réguliers vers Namur.*

*La partie adverse rejette individuellement chaque élément de preuve, sans les envisager dans leur ensemble. Ces éléments constituent cependant un faisceau d'indices confirmant la relation affective et financière existant entre le requérant et son fils [A.].*

*La décision n'est pas valablement motivée et viole les dispositions visées au moyen. ”*

2.2.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Er dient daarnaast te worden geduïd dat artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de ouders van een minderjarige Belg die hun identiteit kunnen aantonen met een identiteitsdocument en die Belg begeleiden of zich bij hem voegen een recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen laten gelden.

Voormelde regeling kan niet los worden gelezen van de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Het Hof van Justitie van de Europese Unie

(hierna: het Hof van Justitie) oordeelde immers dat voormelde verdragsbepaling *“aldus [moet] worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen”* (HvJ 8 maart 2011, C-34/09). De vraag of de band van een ouder met zijn kind van die aard is dat een weigering van verblijf ertoe zal leiden dat dit kind, burger van de Unie, zal worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om deze ouder te volgen dient dan ook door verweerder in aanmerking te worden genomen. Het Grondwettelijk Hof (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013) benadrukte reeds dat de beantwoording van de vraag of die situatie zich voordoet, volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie, een beoordeling vergt van de feitelijke omstandigheden van elk concreet geval, waarbij alle omstandigheden van de zaak moeten worden onderzocht (HvJ, 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punten 47-56).

Door aan te geven dat de ouder van een minderjarig Belgisch kind, die in functie van dit kind een recht op verblijf van meer dan drie maanden laat gelden, dient aan te tonen dat hij een affectieve en financiële band heeft met dit kind heeft verweerder – gelet op de interpretatie die het Grondwettelijk Hof aan deze bepaling geeft – geen kennelijk onredelijke invulling gegeven aan de in artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet bepaalde vereiste dat hij dit kind dient te vervoegen of begeleiden. Verzoeker, die niet samenwoont met zijn kind – en dus niet kan voorhouden dat het duidelijk is dat hij zijn Belgische minderjarige zoon begeleidt of vervoegt –, kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij strikt genomen geen banden met zijn kind dient aan te tonen.

Verzoeker legde ter onderbouwing van zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie een aantal kastickets, foto's, treintickets en betalingsbewijzen neer. Verweerder stelde dat de aangebrachte kastickets hem niet toelieten enige band tussen verzoeker en zijn zoon vast te stellen. Hij zette hierbij uiteen dat de kastickets hem niet in staat stelden om te bepalen of de erop vermelde goederen effectief door verzoeker voor zijn zoon waren aangekocht. Deze stellingname is – los van het gegeven dat de Raad bovendien zelfs niet kan vaststellen of het verzoeker was die de op de kastickets vermelde goederen aankocht en rekening houdende met het feit dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat ook verzoekers broer een jong kind heeft – niet kennelijk onredelijk. Verzoekers uiteenzetting dat blijkt dat de kastickets aantonen dat goederen op verschillende ogenblikken in Namen en Kessel werden aangekocht doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verweerder motiveerde ook dat hij de ongedateerde foto's die werden aangebracht niet als een bewijs van een effectieve gezinsband kan aanvaarden. Verzoeker benadrukt dat eenvoudig kan worden vastgesteld dat de door hem aangebrachte foto's in een verschillende context en op verschillende tijdstippen werden genomen, maar toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat deze foto's niet kunnen worden beschouwd als een bewijs van het feit dat verzoeker voldoet aan de in artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten. Het gegeven dat verzoeker op foto's met een kind staat afgebeeld – waarbij de Raad niet kan uitmaken of dit kind verzoekers zoon is – en deze foto's duidelijk op verschillende plaatsen werden genomen hoeft immers niet te worden weerhouden als een bewijs dat deze op verschillende tijdstippen werden genomen en het bestaan van een gezinsband aantonen. Hierbij moet worden geduïd dat niet uit het oog mag worden verloren dat het mogelijk is om op een bepaald tijdstip foto's te laten nemen met verschillende baby's op verschillende plaatsen. Zelfs in de veronderstelling dat het verzoeker is die met zijn kind op verschillende tijdstippen is afgebeeld op de voorgelegde foto's, dan nog tonen deze slechts occasionele contacten aan die op zich niet volstaan om te kunnen spreken van een gezinsband. Verzoeker zet uiteen dat hij negenendertig treintickets aanbracht maar weerlegt hiermee verweerders constataatie niet dat deze tickets verzoekers naam niet vermelden en dus niet het bewijs vormen dat hij deze tickets aanwendde om naar Namen te reizen om zijn kind te bezoeken. Verzoeker wijst er daarnaast nog op dat hij aantoonde dat hij sedert november 2013 geld overmaakte aan de moeder van zijn kind. Het feit dat een vader alimentatiegeld betaalt laat leidt evenwel niet tot het besluit dat deze vader een gezin vormt met zijn kind. Verweerder heeft tevens terecht gemotiveerd dat er geen bewijs voorligt dat verzoeker voordien enige financiële bijdrage leverde, terwijl van een vreemdeling die aangeeft dat zijn band met zijn kind dusdanig is dat hij het in België wenst te vervoegen toch mag worden verwacht dat deze niet pas op het ogenblik dat hij een verblijfsaanvraag indient start met het voldoen aan zijn financiële verplichtingen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder door de door hem neergelegde stukken, individueel en in hun onderling verband, niet te aanvaarden als een bewijs dat hij een band heeft met zijn kind die

dusdanig is dan kan worden gesteld dat hij dit kind begeleidt of vervoegt een beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt en de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de rechten van verdediging en van het recht om te worden gehoord.

Hij stelt het volgende:

*“Première branche*

*La décision entreprise constitue une décision de refus de séjour de plus de t[r]ois mois au sens de l'article 7 de la directive 2004/38/CE relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des Etats membres. L'article 40ter de la loi du 15.12.1980 renvoie expressément à l'article 40bis de la même loi.*

*La décision entreprise comporte en outre un ordre de quitter le territoire. Cet ordre est une décision de retour au sens de l'article 3, 4) de la directive 2008/115/CE du 16.12.2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier. Cet article définit la décision de retour comme étant « une décision ou un acte de nature administrative ou judiciaire déclarant illégal le séjour d'un ressortissant d'un pays tiers et imposant ou énonçant une obligation de retour ».*

*L'article 5 de la directive 2008/115/CE se lit comme suit :*

*Lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte:*

- a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,*
  - b) de la vie familiale,*
  - c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers,*
- et respectent le principe de non-refoulement.*

*Lorsqu'elle envisage d'adopter une décision de retour, la partie adverse est tenue de prendre en compte la vie familiale du requérant et l'intérêt supérieur d'[A.]. La vie privée et familiale du requérant est en outre protégée par l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme et l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.*

*Les garanties offertes par la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et les principes généraux du droit de l'Union sont par conséquent d'application en l'espèce.*

*L'article 41, alinéa 2 de la Charte protège les droits de la défense, et plus particulièrement « le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre ». La Cour de Justice de l'Union Européenne a par ailleurs consacré le droit d'être entendu comme principe général du droit de l'Union, indépendamment de l'article 41 de la Charte (M.M contre Irlande, arrêt C-277/11, §§ 85-88).*

*Ce droit est applicable dans les rapports entre l'étranger et les organes et institutions de l'Union, mais également dans les rapports entre l'étranger et l'administration nationale, lorsque l'Etat membre met en œuvre le droit de l'Union (voir en ce sens M.M contre Irlande, arrêt C-277/11 et M.G. et N.R. contre Pays-Bas, arrêt C-383/13). L'application du droit d'être entendu a par ailleurs expressément été*

confirmée par la Cour de Justice lorsque les Etats membres œuvrent dans le cadre de la directive 2008/115/CE (M.G. et N.R. contre Pays-Bas, arrêt C-383/13).

Dans l'arrêt M.M. contre Irlande, la Cour de Justice a jugé, que :

81 À cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, Krombach, C7/98, Rec. p. I1935, point 42, et du 18 décembre 2008, Sopropé, C349/07, Rec. p. I10369, point 36).

82 En l'occurrence, s'agissant plus particulièrement du droit d'être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commission, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, Orkem/Commission, 374/87, Rec. p. 3283, point 32), il est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration.

83 Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

84 Force est de constater que, ainsi qu'il résulte de son libellé même, cette disposition est d'application générale.

85 Aussi la Cour a-t-elle toujours affirmé l'importance du droit d'être entendu et sa portée très large dans l'ordre juridique de l'Union, en considérant que ce droit doit s'appliquer à toute procédure susceptible d'aboutir à un acte faisant grief (voir, notamment, arrêts du 23 octobre 1974, Transocean Marine Paint Association/Commission, 17/74, Rec. p. 1063, point 15; Krombach, précité, point 42, et Sopropé, précité, point 36).

86 Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt Sopropé, précité, point 38).

87 Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, Espagne/Commission, C287/02, Rec. p. I5093, point 37 et jurisprudence citée; Sopropé, précité, point 37; du 1er octobre 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil, C141/08 P, Rec. p. I9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C27/09 P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65).

Le requérant n'a pas été invité par la partie adverse à présenter son point de vue quant à l'adoption de la décision entreprise. Cette lacune ne peut être réparée par Votre Conseil, sous peine de fusionner les garanties offertes par les articles 41 et 47 de la Charte.

S'il avait été entendu, le requérant n'aurait pas manqué de répondre aux critiques de la partie adverse, comme il le fait dans la seconde branche du second moyen. Il aurait en outre pu en outre communiquer les documents complémentaires suivants, écartant tout doute sur la relation entre le requérant et son fils:

- Témoignages de la mère d'[A.] (pièces 2 et 3) ;
- Derniers versements de la pension alimentaire (pièce 4) ;
- Extrait du compte Facebook du requérant, reprenant les dates de publication sur son mur des photos de son fils (pièces 5) ;
- Autres photos, avec [A.] plus âgé, dont certaines sont datées (pièce 6);

Si Votre Conseil devait refuser de prendre ces éléments en considération dans le cadre de son contrôle de légalité, encore faut-il constater que ces éléments permettent d'affirmer que le requérant avait effectivement des observations à faire valoir dans le cadre d'une audition.

L'importance d'entendre le requérant avant l'adoption de la décision entreprise est d'autant plus grande que la partie adverse avait la faculté, et non l'obligation, d'adopter un ordre de quitter le territoire à l'encontre du requérant (article 51 §2 de l'arrêté royal du 8.10.1981).

*La décision entreprise viole par conséquent le principe général de respect des droits de la défense, et en particulier du droit à être entendu, et l'article 41 alinéa 2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.*

*La décision entreprise viole, en outre, l'article 5 de la directive 2008/115/CE, ainsi que l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, et l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.*

*Seconde branche*

*La décision entreprise viole en soi les articles 7 de la Charte et 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.*

*A l'heure de prendre la décision entreprise, la partie adverse était dûment informée de ce que le requérant est l'auteur d'un enfant belge qui réside avec sa mère en Belgique. Ces éléments ressortent expressément de la décision entreprise et du dossier administratif du requérant.*

*Ils sont également rappelés par Madame [A.S.K.], la mère d'[A.], qui confirme :*

*« (...) [O.A.] né le 28/03/2013 est issu de cette relation amoureuse avec [O.A.]. [O.A.] travaille comme technicien de service pour 4 heures par jour. Actuellement nous continuons notre relation de la même façon car il doit commencer son travail très tôt à 6h00 du matin à Leuven en plus je veux éviter les problèmes avec mon fils aîné [O.S.A.S.] qui est issu de mon mariage précédent avec [S.A.H.O.].*

*Lorsque [O.A.] vient le week-end (du samedi 12h00 au dimanche 22h00), il s'occupe bien de notre fils [O.A.] et il agit toujours en bon père, des fois il vient le chercher pour qu'il passe le week-end avec lui et sa famille à Leuven. [O.A.] me verse €150 par mois pour son fils de façon régulière par virement bancaire » (pièce 2).*

*Madame [A.S.K.] a tenu des propos similaire lors de son audition par les services de police, confirmant que le retard de reconnaissance de l'enfant est dû à des complications administratives avec les autorités égyptiennes (pièce 3). La compagne du requérant le décrit comme un bon père qui s'occupe bien de son fils.*

*Enfin, l'importance d'[A.] dans la vie du requérant est confirmée par les nombreuses publications Facebook postés sur le mur du requérant, contenant des photos du père et du fils (extrait des photos publiées entre septembre 2013 et février 2014 – pièces 5). Le requérant communique également d'autres photos plus récentes (pièces 6), ainsi que son contrat de travail démontrant qu'il a des obligations professionnelles à Leuven dès 6h du matin (pièce 7).*

*L'existence d'une vie familiale entre le requérant, sa compagne et [A.] est par conséquent démontrée.*

*La décision entreprise constitue indubitablement une ingérence dans la vie privée et familiale du requérant, dans la mesure où elle le contraint à quitter le territoire belge, où réside les membres de sa famille nucléaire. Elle a en outre comme conséquence immédiate de mettre le requérant dans l'impossibilité de travailler et de pourvoir ainsi aux besoins d'[A.].*

*La Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé, à plusieurs reprises, que l'intérêt supérieur de l'enfant devait être une des considérations primordiales lors de l'examen de la proportionnalité des mesures constituant une ingérence dans les droits protégés par l'article 8 de la Convention :*

*95. The decisive issue is whether the fair balance that must exist between the competing interests at stake – those of the child, of the two parents, and of public order – has been struck, within the margin of appreciation afforded to States in such matters (see Maumousseau and Washington, cited above, § 62), taking into account, however, that the best interests of the child must be of primary consideration (Case Neulinger and Shuruk v. Switzerland, 6.7.2010, n°41615/07; Case X v. Latvia, 26.11.2013, n°27853/09).*

*[A.] est mineur. Ses intérêts n'ont cependant pas été pris en considération par la partie adverse, alors même qu'elle est informée de l'existence de cet enfant mineur belge.*

*La décision entreprise n'est ni justifiée ni proportionnée au sens de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme. L'article 7 de la Charte ne prévoit, au demeurant, pas d'examen de proportionnalité.*

*La décision entreprise viole les articles 7 de la Charte et 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme."*

2.3.2.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat de grieven die verzoeker ontwikkelt met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – met name de aangevoerde schending van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de grondrechten, van de rechten van verdediging en van het recht om te worden gehoord – niet verder dienen te worden onderzocht, aangezien bij de bespreking van het eerste middel reeds werd vastgesteld dat deze beslissing door een onwettigheid is aangetast en dient te worden vernietigd en dat de eventuele vaststelling dat deze beslissing nog is aangetast door andere gebreken niet tot een ruimere vernietiging kan leiden.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker nog stelt dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, de rechten van verdediging en de verplichting om hem te horen zijn geschonden bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden moet worden benadrukt dat deze beslissing een antwoord vormt op een aanvraag van verzoeker tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en dat hem bij het indienen en tijdens de behandelings-termijn van deze aanvraag ruim de mogelijkheid werd gegeven om alle inlichtingen of stukken die hij dienstig achtte mee te delen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de rechten van verdediging en de hoorplicht op zich en zoals opgenomen in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten werden miskend. Door aan te geven dat hij over bijkomende overtuigingsstukken beschikt om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken aannemelijk te maken toont hij evenmin aan dat verweerder voormelde bepaling en beginselen heeft geschonden.

2.3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat niet zonder meer kan worden vastgesteld dat verzoeker een effectief gezinsleven met zijn Belgisch kind heeft. Hierbij dient nogmaals te worden geduïd dat verzoeker ervoor opteert om verder in te wonen bij zijn moeder en broers en zussen en dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken enkel kan worden afgeleid dat hij contacten onderhoudt met zijn Belgisch kind en de moeder van dit kind, maar dat niet blijkt dat er effectief sprake is van een gezinsleven. Verzoeker brengt trouwens zelf een stuk bij waaruit blijkt dat de moeder van zijn kind verkiest enige afstand te houden omdat zij discussies en problemen met een ander kind uit een vorige relatie wenst te vermijden.

Zelfs indien zou dienen te worden verondersteld dat verzoeker effectief een gezinsleven heeft met zijn Belgisch kind en de moeder van dit kind, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Wanneer personen die afkomstig zijn uit verschillende landen met elkaar wensen samen te leven, dan dient steeds één van hen zijn land van herkomst te verlaten. De Raad neemt hierbij tevens in aanmerking dat het kind van verzoeker nog zeer jong is en zich bijgevolg nog gemakkelijk kan aanpassen aan het leven in een ander land (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10), zodat niet blijkt dat het hoger belang van het kind in het gedrang is, en dat de moeder van dit kind van Egyptische origine is dus voorheen reeds in Noord-Afrika verbleef. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.2.4. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook geen schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten, dat evenzeer voorziet in een bescherming van het gezinsleven, worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd, doch heeft wel een gegrond middel dat leidt

tot de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten  
aangevoerd.

### 3. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten  
van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris  
voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2014 tot weigering  
van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke  
Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te  
verlaten wordt vernietigd.

### **Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend  
veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK